

— danes še me izprehaja mrzla polt — v tem se je zdajci prikazal, mênî kakor angelj iz nebá, strijc Pepe in naju razdružil. Tistega pijanca — saj véš, bil je brat, ponesrečen brat gospé Orlove, bivši částnik — nikdar nisem rad videl, ali tedaj — — — no, ljubi Tinče, sedaj véš tisti dogodek!

Prišli smo vsi zopet h kremenski cerkvici, razvneti, kakor si rekel, toda molčali smo o tem, kar je bilo. Saj je imel vsak dovôlj vzrokov, samó strijc Pepe ne; a tega je menda potolažila Julika. Ko smo se vračali domóv, govoril sem in hodil samó z Marušo ter pozvédel iz nje blebetanja, da je bilo nekaj ljubezni med Vrbanojem in Juliko. Drugega ti ne bodem pravil. Odrinil sem od vas in tvoje gostoljubne hiše, Andreja tudi menda ni bilo več na Veselko. Pozneje pa smo itak hodili vsak svoj pot.«

»Mladostne neumnosti!« ménî Tinče.

»Res; toda semper aliquid haeret — in tudi taki, recimo, smelotročji dogodki puščajo viden sled za vse življenje. Takrat sem bil zaljubljen — da rabim vulgaren izraz — res zaljubljen — potem pa nikdar več takó.«

»In Andrej?«

»Ne vé m! Slišal sem, da se ogiblje ženske družbe, kar itak sam véš!«

»No — ako pride Julika v Zagorico?« pošali se notar.

»Naj pride; z Andrejem ali s komerkoli se zaradi ženske ne bodem več tepel! Ančika, Ančika — plačam! A še skoro za vas bi se ne tepel, Ančika, ali ni res?«

»Res!« reče Ančika in si mane zaspane oči. Védela pa ni, kaj je trdil adjunkt v svoji šali; ta pa takisto sam ni znal, da mnogokrat tudi taka ali jednaka lahkomiselná in brezpomembna beseda govornika postavi na laž!

(Dalje prihodujíc.)

Nad njivo . . .

Nad njivo v sinjem zraku
Pleheče sokol sivi;
Med žitom prepelico
Ugledal je na njivi.

In ljubka prepelica
Ne gré mi iz spomina . . .
Zakaj pač vedno mislim
O tebi, domovina?

Rádinski.

